

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 28. oktober 2019

Sag BS-16939/2019-KBH

Advokat [A] mod

Advokatnævnet
(advokat Martin Simonsen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Poul Gorm Nielsen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 10. april 2019 12:40:26. Sagen drejer sig om, hvorvidt advokat [A] ved sin indledende vejledning og ved ikke at oplyse om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum har handlet i strid med god advokatskik jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Sagsøgeren, advokat [A], har fremsat følgende påstand:

At advokatnævnets kendelse af 19.03.2019 i sagen med sagsnr. 2018-2560, ophæves subsidiært ændres således at der alene tildeles en advarsel eller mindre bøde

Sagsøgte, Advokatnævnet, har fremsat påstand om Stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse af 19. marts 2019.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Af kendelse af 19. marts 2019 fremgår:

”... **KENDELSE**

I denne sag har [X] og [Y] klaget over advokat [A], [bynavn 1].

Klagens tema:

[X] og [Y] har klaget over, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik, herunder ved ikke at informere om den økonomiske risiko ved at føre retssagen, ved ikke at gøre sig bekendt med og orientere om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum, og ved at opkræve egenbetaling direkte hos dem ud over selvrisikoen på 10 procent.

[X] og [Y] har endvidere klaget over advokat [A]s salær på 62.500 kr. inkl. moms.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 21. september 2018.

Sagsfremstilling:

[X] og [Y] havde købt en lejlighed på [bynavn 2] til 7, 1 mio. kr. De konstaterede efter overtagelsen af lejligheden, at de blev generet af støj og larm fra den underliggende restaurant. [X] og [Y] anmodede derfor advokat [A] om bistand til at gøre et krav gældende mod sælgeren.

Advokat [A] anførte i e-mail af 1. april 2016 til [X] og [Y], at han forventeligt skulle bruge 2 ½ time på sagen, førend der kunne ansøges om retshjælpsdækning, og at hans honorar ville blive fastsat på baggrund af medgået tid og med en timesat på 2.875 kr. inkl. moms. Ved e-mail af 2. maj 2016 til advokat [A] gav [forsikringsselskab] tilsagn om retshjælpsdækning til sagen. Advokat [A] videresendte samme dag kopi heraf til [X] og [Y], og han anførte bl.a.:

”Jeg bemærker for en god ordens skyld, at forsikringstagers selvrisiko beregnes som 10 % af sagens samlede omkostninger, dog mindst kr. 2.500. Sagens samlede omkostninger omfatter blandt andet retsafgifter, gebyrer for forslag til skønsmand, omkostninger til indhentelse af syn og skønserklæringer, eventuelle omkostninger til modparten, såfremt retten måtte pålægge forsikringstager at betale sådanne, samt mine omkostninger. Opremsningen er ikke nødvendigvis udtømmende.

Fra summen af ovennævnte omkostninger skal fratrækkes omkostninger, som retten måtte pålægge modparten at betale til forsikringstager, forudsat at modparten faktisk betaler disse.

Forsikringssummen fremgår af forsikringspolice. Nogle sager kan vise sig at være så omkostningstunge, at forsikringssummen ikke er tilstrækkelig til at dække 90 % af sagens samlede omkostninger. I så fald skal forsikringstager selv betale den del af omkostningerne, som overstiger forsikringssummen. For en god ordens skyld bemærkes, at det er forholdsvis sjældent, at 90 % af sagens samlede omkostninger overstiger forsikringssummen. "

På vegne af [X] og [Y] indstævned advokat [A] den 3. maj 2016 sælgeren af lejligheden. Han nedlagde påstand om, at sælgeren skulle tilpligtes at betale 399 .184,87 kr., svarende til omkostningerne forbundet med afhjælpning af støj og lugt, idet han gjorde gældende, at sælgeren havde tilsidesat sin loyale oplysningspligt. Der blev under sagen begæret syn og skøn angående lyd- og lugtgenerne.

Den 26. oktober 2016 skrev advokat [A] til [X] og [Y], idet han bl.a. anførte:

"I bedes venligst betale kr. 5.820, jf. nedenfor.

Skønsmandens honorar udgør kr. 73. 750, jf. vedlagte. Herudover har jeg udlagt retsafgift kr. 4.950, gebyr til Voldgiftsnævnet kr. 2.500 og gebyr til [...] kr. 2. 000.

[Forsikringsselskab] har betalt disse beløb med fradrag af jeres selvrisiko 10 %. Det vil sige kr. 8.320. Heraf har I som bekendt betalt 2.500.

Jeg vedlægger venligst min tidligere mail om retshjælpsdækningen. "

Advokat [A] oplyste i e-mail af 27. oktober 2016 til [X] og [Y], at han havde brugt 18 timer på sagen, men at honoraret i retshjælpssager ikke blev fastsat i henhold til medgået tid.

Der pågik i november 2016 en e-mailkorrespondance mellem advokat [A] og [X] og [Y] vedrørende valg af skønsmand, behovet for yderligere og/eller supplerende syn og skøn, omkostningerne herved samt mulighederne for at vinde sagen.

Advokat [A] afgav den 27. april 2017 replik.

I e-mail af 22. maj 2017 anmodede advokat [A] [X] og [Y] om at indbetale 1.282,50 kr. til dækning af selvrisiko, svarende til 10 % af skønsmandshonorar og berammelsesafgift.

[Y] spurgte i e-mail af 22. maj 2017 advokat [A], om han ville modtage en faktura for de opkrævede beløb, og om sælger ville kom-

me til at betale for hans positive udgifter, såfremt sagen blev vundet. Hertil svarede advokat [A] bl.a., at han ville fremsende relevante dokumenter, og at retten ville tage stilling til sagsomkostningerne.

Advokat [A] afgav den 8. august 2017 påstandsdokument, hvor han bl.a. opgjorde de af [X] og [Y] udlagte omkostninger, der udgjorde 96.025 kr.

Retten på [bynavn 2] afsagde dom den 25. september 2017, hvorved sælgeren blev frifundet. Retten pålagde [X] og [Y] at betale sagsomkostninger på i alt 62.500 kr. til sælgeren.

Advokat [A] orienterede den 25. september 2017 [X] og [Y] om dommen, og han anførte bl.a.:

"Jeg synes, at sagen skal ankes. Men det er jo noget, I skal overveje, i og med, at retshjælpsdækningen er opbrugt. "

[X] spurgte den 25. september 2017 advokat [A], om retshjælpsforsikringen dækkede sagsomkostninger til modparten. Hertil svarede advokat [A] samme dag:

"Der burde være dækning, jeres selvrisiko 10 % undtaget. Også for mit honorar. Men jeg har ikke gjort det endeligt op. "

I e-mail af 26. september 2017 til [X] og [Y] redegjorde advokat [A] for udgifterne ved en eventuel ankesag, og i e-mail af 27. september 2017 skrev han bl.a.:

"Vedlagt mail fra [forsikringsselskab]. Jeg havde egentlig forventet at dækningen udgjorde 225. 000 eller minimum kr. 200. 000. Men beklageligvis udgør den alene 175. 000. Det betyder, at jeres andel af omkostningerne kommer til at udgøre ca. kr. 40. 000, selvrisikoen inkluderet. Jeg vender tilbage i denne uge med en eksakt opgørelse. "

Ved e-mail af 28. september 2017 fremsendte advokat [A] en faktura for sagens behandling til [X] og [Y]. Han anførte bl.a.:

"Jeg har brugt mere end 50 timer, men nøjes med at beregne mig et honorar stort kr. 50. 000 plus moms. Jeg har således efter omstændighederne reduceret mit honorar med mere end 50 % i forhold til min normale timesats. Fakturaen indeholder imidlertid alene posteringerne på sagen i 2017, idet sagen var nul primo 2017. Jeg vedlægger derfor også kontokort over alle bevægelserne, herunder jeres indbetalinger, på sagen. [Forsikringsselskab] har som det fremgår af kontokortet, betalt deres andel, i alt kr. 175. 000, hvorefter der -

efter mit honorar - indestår en saldo på kr. 21. 702, 50 i jeres favør. Imidlertid skal der betales kr. 62.500 i omkostninger til modparten.

Der mangler således kr. 40. 797,50, hvilket beløb I desværre selv må betale."

[X] og [Y] gav i e-mail af 29. september 2017 udtryk for stor utilfredshed, herunder anførte de bl.a.:

"Vi har flere problemer med de emails, vi har fået fra dig ifm. Sagens afslutning:

- *Vi har hele tiden arbejdet ud fra en antagelse om, at der var rigelig dækning fra forsikringen til dækning af hele sagen - inkl. retsafgifter, gebyrer for forslag til skønsmand, omkostninger til indhentelse af syn og skønserklæringer, eventuelle omkostninger til modparten, samt dit salær.*
- *Når vi lidt bekymret har spurgt til prisen, hvis det værste skulle ske - dvs. at vi tabte sagen - så har du forsikret os om, at det udelukkende ville dreje sig om 10 % af forsikringssummen (dvs. 10% af 220. 000, 00 kr.). I øvrigt udtrykte du stoisk overbevisning om, at vi ikke ville tabe sagen.*
- *Vi har undervejs flere gange bedt om en status på den økonomiske 'balance' iht. forsikringen - og du har hver gang forsikret os om, at der var penge til at fortsætte (uden bekymring) - senest i mandags, 25/10."*

Hertil svarede advokat [A] bl.a.:

"Jeg har ikke lovet jer, at forsikringssummen altid ville være tilstrækkelig, jf. eksempelvis min mail af 2/5-2016 (vedlagt). Men det er korrekt, at jeg fandt dette mest sandsynligt, i og med, at jeg fandt det mest sandsynligt, at I ville vinde sagen. "

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

Adfærdsklagen

[X] og [Y] har påstået, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik, herunder ved ikke at informere om den økonomiske risiko ved at føre retssagen, ved ikke at gøre sig bekendt med og orientere om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum, og ved at opkræve egenbetaling direkte hos dem ud over selvriskoen på 10 procent.

[X] og [Y] har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at advokat [A] igennem hele forløbet havde forsikret dem om, at retshjælpsforsikringen ville dække deres udgifter i forbindelse med retssagen, og at der var penge nok, hvorfor de alene skulle betale selvrisiko svarende til 10 %.

Det er endvidere anført, at advokat [A] havde taget fejl af forsikringssummens størrelse, idet han havde oplyst, at dækningsmaksimum var 225.000 kr., og ikke kun 175.000 kr. [X] og [Y] antog, at advokat [A] havde gjort sig bekendt med forsikringspolice, og at han som minimum kendte til dækningssummen. Derudover

modtog de aldrig en opgørelse / status i forhold til forsikringsdækningen, og var derfor uvidende om den økonomiske risiko i forbindelse med sagen.

Salærklagen

[X] og [Y] har påstået, at advokat [A]s salær skal nedsættes således, at de alene kommer til at betale selvrisiko, svarende til 10 % af forsikringsdækningen på 175.000 kr. De har til støtte herfor særligt gjort gældende, at advokat [A] ikke orienterede dem om risiko for egenbetaling ud over selvrisikoen, og de på grund af hans ukendskab til maksimumsdækningen endte med en egenbetaling på ca. 60.000 kr.

Indklagede:

Adfærdsklagen

Advokat [A] har påstået frifindelse og har til støtte herfor bl.a. gjort gældende, at han skriftligt og løbende har givet prisoplysning, herunder oplyst om forsikringsdækning og selvrisiko. I e-mail af 2. maj 2016 anførte han udtrykkeligt, at forsikringssummen ikke altid var dækkende, og han orienterede igennem hele forløbet om de omkostninger, der indtil videre var med sagen til bl.a. retsafgifter og syn og skøn, ligesom der løbende var korrespondancer om sagens omkostninger.

Advokat [A] har endvidere anført, at det er rigtigt, at han efter modtagelsen af dommen havde en forventning om en højere dækning end 175.000 kr., men at det ikke var noget, som han under sagen havde forholdt sig til eller drøftet med [X] og [Y]. Advokat [A] oplyste flere gange skriftligt, at forsikringssummen fremgik af forsikringspolisen, som [X] og [Y] selv var i besiddelse af, og de havde ikke under sagen bedt advokat [A] om at undersøge forsikringsdækningens størrelse. Det er endelig anført, at sagens omkostninger var afhængige af resultatet og de af retten fastsatte sagsomkostninger, hvorfor han ikke præcist kunne oplyse om saldoen på et tidligere tidspunkt.

Salærklagen

Advokat [A] har påstået godkendelse af salæret og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at han efter omstændighederne har afregnet sagen med 50.000 kr. ekskl. moms, uanset at han har brugt mere end 50 timer på sagen. Honoraret modsvarer i øvrigt de tilkendte advokatomkostninger til modparten, som er fastsat af retten. Advokat [A] bemærker i den forbindelse, at omfanget af hans arbejde var større end sagsøgtes advokats arbejde, idet det var [X] og [Y], der havde bevisbyrden.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Adfærdsklagen

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Skal en advokats vederlag udredes foreløbigt eller endeligt af et forsikringssselskab, skal advokaten, når denne påtager sig opgaven, på en klar og entydig måde orientere sin klient om principperne for fastsættelse af vederlaget og om konsekvenserne for klienten, herunder om dækningsmaksimum, selvrisikoløb samt risikoen for egenbetaling.

[X] og [Y] blev ved e-mail af 2. maj 2016 vejledt om, at der til retshjælpsforsikringen gjaldt en selvrisiko på 10 % af sagens omkostninger, dog minimum 2.500 kr.

Advokatnævnet finder, at det ikke er godtgjort, at advokat [A] ved sagens indledning på en klar og entydig måde oplyste [X] og [Y] om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum på 175.000 kr., idet nævnet herved har lagt vægt på, at henvisning til forsikringspolicen ikke opfylder kravene til en sådan orientering.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, advokat [A] en bøde på 10.000 kr.

Advokat [A] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Salærklagen

Efter retsplejelovens § 126, stk. 2, må en advokat ikke kræve højere salær for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt. Det opkrævede salær skal ses i forhold til bl.a. sagens betydning og værdi for klienten, sagens udfald, arten og omfanget af det arbejde, advokaten har udført, og det med sagen forbundne ansvar.

Særligt henset til omfanget af det af advokat [A] udførte arbejde, som er dokumenteret ved de af advokat [A] indsendte akter, sammenholdt med registreringerne i det fremlagte tidsregnskab, finder Advokatnævnet, at det opkrævede salær ikke kan anses for urimeligt, jf. retsplejelovens § 126, stk. 2. Idet advokat [A] imidlertid ikke på behørig vis har sikret sig, at [X] og [Y] på en klar og entydig

måde blev oplyst om dækningsmaksimum, finder Advokatnævnet, at advokat [A] ikke er berettiget til hos [X] og [Y] at opkræve et beløb udover selvriskoen, der højst kan udgøre 10 procent af retshjælpsforsikringens maksimum på 175.000 kr., dvs. 17.500 kr. inkl. moms. Herefter nedsætter Advokatnævnet i medfør af retsplejelovens § 146, stk. 1, salæret således, at advokat [A] maksimalt kan opkræve 17.500 kr. inkl. moms, inkl. tidligere opkrævet depositum, hos [X] og [Y].

Advokatnævnet pålægger advokat [A] at betale det eventuelt for meget modtagne salær tilbage til [X] og [Y] inden 4 uger. Ud over salæret skal advokat [A] betale renter af beløbet. Renten er sædvanlig procesrente; det vil sige Nationalbankens udlånsrente med tillæg af 8 %. Udlånsrenten kan oplyses af pengeinstitutterne. Beløbet skal forrentes fra det tidspunkt, hvor advokat [A] modtog beløbet som betaling, til det tidspunkt, hvor advokat [A] betaler beløbet tilbage.

Herefter bestemmes:

Advokat [A] pålægges en bøde til statskassen på 10.000 kr. Advokat [A]s salær nedsættes således, at der hos [X] og [Y] maksimalt kan opkræves 17.500 kr. inkl. moms...”

Parternes synspunkter

Advokat [A] har i sit påstandsdokument anført følgende: ”...

BEMÆRKNINGER:

Adfærdsklagen og bøden

Hvad angår forløbet forud for klagesagen henvises indledningsvist til det af mig anførte i bilag 2 med underbilag, der gentages under denne sag.

Det bemærkes, at en advokat rigtigt nok på en klar og utvetydig måde har pligt til at oplyse klienten om dækningsmaksimum. Advokatrådet har imidlertid ingen steder defineret, hvordan dette nærmere præcist skal gøres, og mig bekendt findes der ingen retspraksis, offentliggjort nævnspraksis eller vejledninger herom.

Som det fremgår af sagen (bilag 4 og 6) har jeg – klart og utvetydigt – flere gange – både på dansk og på engelsk - oplyst klienten om, - dels at der gjaldt et forsikringsmæssigt dækningsmaksimum, - dels at forsikringstager selv måtte betale den del af omkostningerne, der måtte overstige dette dækningsmaksimum, og - dels at oplysningen om den konkrete størrelse heraf kunne findes i klientens egen forsikringspolice.

Jeg har i samme forbindelse oplyst om beregningen af sagens samlede omkostninger, herunder selvrisikoen.

Klienten må åbenbart også på daværende tidspunkt selv have forstået dette, for ingen af gangene vendte klienten tilbage med spørgsmål hertil eller med udtryk for nogen som helst tvivl herom.

Jeg har også – mange gange – løbende orienteret klienten om de påløbne omkostninger (bilag 5-8 og 10-12). End ikke dette foranledigede klienten til at oplyse mig om, at de skulle mangle oplysning om maksimumsdækningen.

Klagen herom opstod først efter, at sagen desværre var blevet tabt i byretten. Det af mig anførte i bilag A og bilag 1 er selvsagt taget ude af kontekst, idet det af mig anførte i mailen af 25.09.17 er skrevet, uden at jeg – efter modtagelsen af dommen - havde slået størrelsen af selvrisikoen op på ny. Det er faktisk ret vildt, at Advokatnævnet vil bruge dette i mod mig i den konkrete sag. Nærværende sag angår ikke – som Advokatnævnet nu tilsyneladende forsøger at udvide sagen til – i hvilket omfang jeg havde pligt til at "forholde" mig til dækningsmaksimum, og om jeg har opfyldt denne pligt.

Men som det fremgår af de allerede omtalte bilag 5-8 og 10-12, synes der ikke at være tvivl om, at jeg har været endog meget grundig med hensyn til orientere klienten om de påløbne omkostninger. Dette også idet, at klienten jævnligt spurgte ind hertil, og således tydeligvis var fuldt opmærksom på at der eksisterede en maksimumsdækning.

Tilsvarende bærer en advokat heller ikke ansvaret eller risikoen for, at dækningsmaksimum i sidste ende må vise sig at være utilstrækkelig til at dække 90 % af sagens samlede omkostninger. Medmindre selvsagt, at advokaten har afgivet indeståelse eller andet herfor.

Det er principalt min opfattelse, at ovennævnte oplysning til klienten, herunder klar og utvetydig oplysning om, hvor klienten kan finde oplysning om dækningsmaksimum, her i deres egen forsikringspolice, opfylder en advokats oplysningspligt.

Dette gælder i hvert fald i den konkrete sag, hvor oplysningen er fremsendt mindst to gange, uden at klienten under forløbet har udtrykt nogen som helst tvivl om oplysningen, eksempelvis at klienten ikke kunne finde oplysningen i sin egen forsikringspolice.

Dette gælder i øvrigt så meget mere, i og med, at der tilsyneladende ikke findes klare regler om, hvordan oplysningspligten præcist skal opfyldes.

Såfremt Advokatrådet mener, at det ikke er nok at henvise til klientens egen forsikringspolice, hvad angår maksimumsdækning, så påhviler det Advokatrådet at udfærdige sin regel herom på en så klar og utvetydig måde, at advokaterne ikke kan være i tvivl herom. Dette gælder i hvert fald, såfremt Advokatnævnet ønsker at bødesanktionere reglen.

Hvis meningen er at en advokat kun kan opfylde kravet ved at skrive det konkrete beløb må dette således anføres i regelsættet. Som det står nu, er der jo netop åbnet op for, at der er valgfrihed med hensyn til reglens opfyldelse, og at der således er flere forskellige muligheder for opfyldelse heraf.

Principalt må kendelsen derfor ophæves.

Subsidiært bemærkes, at Advokatnævnet ifølge praksis giver en bøde på kr. 10.000, såfremt advokaten helt og aldeles tilsidesætter sin oplysningspligt, og således ikke oplyser noget som helst.

I denne sag har jeg blandt andet givet oplysning

- om selvrisikoens beregning,
- om at der fandtes et dækningsmaksimum,
- om hvor klienten kunne finde oplysning om dette dækningsmaksimum, og
- om at forsikringstager selv måtte betale den del af omkostningerne, der måtte overstige dette dækningsmaksimum.

Samt

- om de omkostninger, der løbende påløb sagen.

Der er således højst tale om en marginal eller mindre væsentlig tilsidesættelse. Vi er således langt fra en sådan fuldstændig overtrædelse, der kan begrunde en bøde på kr. 10.000.

En bøde på kr. 10.000 i denne sag står med andre ord i åbenbart misforhold til størrelsen af en eventuel forseelse, og bødesanktionen er således ikke proportional hermed.

Det bemærkes i samme forbindelse, at jeg ikke har nogen bødehistorik. Der er således ikke tale om et gentagelsestilfælde, hvilket også taler imod en bødestraf i denne sag.

Endvidere gentages det, at det mig bekendt ikke i nogle af Advokatnævnets og/eller Advokatrådets vejledninger eller andet fremgår, at det ikke skulle være

nok at henvise til klientens egen forsikringspolice, hvad angår maksimumsdækningen. For en advokat er det med andre ord overhovedet ikke oplagt, at dette ikke skulle være tilstrækkeligt.

Endelig bemærkes, at jeg allerede er påført en sanktion, idet jeg – efter min opfattelse urimeligt - har måtte tilbagebetale salær kr. 30.955,56 plus renter til klienten. En bødestraf vil således påføre mig en dobbelt sanktion, hvilket i sig selv er uden proportioner med størrelsen af en eventuel forseelse. Således mener jeg, at der subsidiært alene kan tildeles en irrettesættelse, mere subsidiært en mindre bøde....”

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført følgende:

” ...

ANBRINGENDER:

Til støtte for stadfæstelsespåstanden gør Advokatnævnet overordnet gældende, at advokat [A] ved ikke på en klar og entydig måde ved sagens indledning at oplyse [X] og [Y] om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum på 175.000 kr., har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, idet hans henvisning til forsikringspolice ikke opfyldte kravene til en sådan orientering.

Advokatnævnet gør overordnet endvidere gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets sanktionsfastsættelse, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, der passende er udmålt til en bøde på 10.000 kr. til statskassen.

Advokatnævnet gør uddybende følgende gældende:

Om adfærd

Det følger af advokatpligterne, at advokaten, når klienten er forbruger, i forbindelse med indgåelsen af aftalen om bistand af egen drift og på klar og entydig måde skriftligt og direkte til klienten skal oplyse klienten om de vigtigste elementer i den påregnede bistand, om fastsættelsen af honoraret, og om de med bistanden forbundne omkostninger.

Er der tale om en sag med retshjælpstilsagn, således at advokatens vederlag skal udredes af et forsikringsselskab, skal advokaten, når denne påtager sig opgaven, på en klar og entydig måde orientere sin klient om principperne for fastsættelse af vederlaget og om konsekvenserne for klienten, herunder om dækningsmaksimum, selvrisikobeløb samt risikoen for egenbetaling.

Det påhviler advokaten at godtgøre, at klienten er behørigt orienteret om dette.

Det er ubestridt fra advokat [A]s side, at den eneste orientering han gav sine klienter om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum ved sagens indledning bestod i en henvisning til forsikringspolice (jf. bilag 4). Det ligger endvidere fast, at han ikke selv gjorde sig bekendt med dækningsmaksimum. Således gav han helt hen til efter afsigelsen af dommen udtryk for, at der ikke ville blive tale om egenbetaling (jf. bilag A, jf. tillige bilag B side 5 midt).

Advokatnævnet gør gældende, at advokat [A]s henvisning til forsikringspolice ikke opfylder kravene til den orientering, som det påhviler advokaten at give sine klienter. Advokatnævnet gør gældende, at han var forpligtet dels til at gøre sig bekendt med størrelsen af retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum, og dels til på en klar og entydig måde at gøre sine klienter opmærksom på dens størrelse.

Ved at undlade direkte at oplyse størrelsen på retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum til sine klienter og i stedet overlade det til klienterne at gennemgå forsikringspolice for at finde frem til bestemmelsen om dækningsmaksimum, har advokat [A] ikke sikret sig, at klienterne blev bekendt med oplysningen. Oplysningen var af væsentlig betydning for klienternes økonomiske risiko ved sagen.

Efterforløbet med klienternes negative overraskelse viser med tydelighed, hvorfor det er vigtigt, at advokaten sikrer sig, at klienterne er orienteret om størrelsen på forsikringens dækningsmaksimum. Det kan tilføjes, at advokat [A] tilsyneladende selv blev overrasket (jf. hans mail af 27. september 2017, gengivet i bilag 1 side 4 midt).

Advokatnævnet gør gældende, at advokat [A] herved har overtrådt god advokatskik.

Efter retspraksis skal der i øvrigt foreligge særlige grunde, for at domstolene tilsidesætter Advokatnævnets vurdering af, hvilke pligter der følger af god advokatskik. Der er intet grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering i denne sag.

Om sanktion

Advokatnævnet har sanktioneret advokat [A] med en bøde til statskassen på 10.000 kr.

Advokatnævnet gør gældende, at valget af sanktion og udmåling af bøde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, skal fastholdes. Udmålingen er sket i overensstemmelse med retningslinjerne og praksis, herunder domstolspraksis, for bødeudmåling.

I Advokatnævnets sanktionssystem opereres med en normalbøde på 10.000 kr. for et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder. Bøden for en grov overtrædelse er som udgangspunkt 20.000 kr. Derudover anvendes princippet i straffelovens § 89, og der gælder ved bødeudmålingen et princip om absolut kumulation. Tidligere afgørelser tillægges gentagelsesvirkning, og udgangspunktet er bødefordobling. Sanktionssystemet er tiltrådt ved fast retspraksis. Der skal efter retspraksis foreligge særlige omstændigheder for at domstolene vælger at ændre ved Advokatnævnets sanktionsfastsættelse.

Advokatnævnet har med rette bedømt sagen som et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder, og derfor sanktioneret advokat [A] med normalbøden. Der er således ikke, som påstået i stævningen, anvendt en forhøjet bøde, og betragtningerne om, at bøden skal nedsættes, fordi advokat [A] ikke tidligere er pålagt sanktioner, er grundløse.

Det bestrides endvidere, at der er tale om dobbeltsanktion, som følge af, at salæret ved kendelsen blev nedsat. Salærafgørelsen er ikke en sanktion...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Efter retsplejelovens § 126 skal en advokat udvise en adfærd i overensstemmelse med god advokatskik.

I forbindelse med at salæret foreløbigt eller endeligt skal udredes af et forsikringsselskab, skal advokaten, når han påtager sig opgaven, på en klar og utvetydig måde orientere sin klient om principperne for fastsættelse af vederlaget og om konsekvensen for klienten herunder dækningsmaksimum og risikobeløb samt risikoen for egenbetaling.

Det fremgår af sagen, at klienterne [X] og [Y] ved e-mail af 2. maj 2016 at der ved deres retshjælpsforsikring var en selvrisiko på 10 % af sagens omkostninger dog minimum 2.500 kr.

Retten må som ubestridt lægge til grund at advokat [A] ved sin vejledning af klienterne ikke havde gjort sig bekendt med, at forsikringen havde et dækningsmaksimum på 175.000 kr. Efter det anførte i korrespondancen med klienterne har han anført, at han havde regnet med at retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum var noget højere Retten finder derfor, at det ikke er godtgjort, at advokat [A] ved sagens indledning på en klar og entydig måde oplyste klienterne om retshjælpsforsikringens dækningsmaksimum på 175.000 og herved om risikobeløbet og risikoen for egenbetaling ud over selvrisikoen. Retten finder ligeledes, at en henvisning til forsikringspoliceen ikke opfylder kravene til en sådan orientering.

Retten finder derfor, at advokat [A] har tilsidesat god advokatskik jf. retsplejelovens § 126, stk. 1

Retten finder endvidere, at den pålagte bøde på 10.000 kr. der svarer til en normalbøde er passende, og retten finder, at der ikke grundlag for at nedsætte den.

Retten stadfæster derfor Advokatnævnets afgørelse af 19. marts 2019 for så vidt angår advokat [A]s adfærd.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 14.000 kr. og af retsafgift med 500 kr. **Advokatnævnet er momsregistreret.**

T H I K E N D E S F Ø R R E T :

Adfærdsafgørelsen i Advokatnævnets kendelse af 19.03.19 i sagen med sagsnr. 2018-2560 stadfæstes.

Advokat [A] skal til Advokatnævnet betale sagsomkostninger med 14.500 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.